

Algú, algun dia... (En reconeixement al voluntariat de l'ANC)

written by Jaume Marfany | 19 de juny de 2017

Algú, algun dia, d'alguna manera, els reconeixerà públicament tot el que han fet, fan i faran...

Es lleven ben d'hora. Sempre són els primers d'arribar al lloc perquè són els que ho han de preparar tot. S'ajunten en grups i reben les darreres instruccions. Es col·loquen una armilla de color ben viu i, si és un dia com avui, una gorra perquè hauran de passar moltes hores a ple sol.

Cal preparar-ho tot. Banderes, pancartes, domassos, tanques, carpes, cadires... el que calgui.

Quan la gent comença a arribar ells ja són cadascun al seu lloc. Tranquils, amables, gairebé tots amb un somriure còmplice als llavis, atenen la gent, donen indicacions, situen tothom al seu lloc. Amatents, vigilan que tot surti bé.

Quan acaba l'acte, la gent marxa cap a casa... Ells encara tenen feina. Cal recollir tot allò que han muntat a primera hora. Quan l'espai de l'acte ja s'ha buidat de gent, encara els podreu veure amunt i avall per deixar-ho tot com ho han trobat. Avui dinaran o soparan tard.

He tingut l'honor de conèixer-ne molts. Els he vist de totes maneres i en totes les situacions possibles. En paradetes, en actes, en sopars... En manifestacions, en concentracions... Repartint fulls, parlant amb la gent... ordenant, coordinant, vigilant, muntant, desmuntant... Els he vist de bon matí, quan el sol tot just comença a albirar-se i els he vist a plena nit. Els he vist amb fred i amb calor. Sota la pluja i sota un sol de justícia.

Fa molts anys que els veig. Són gent normal, com tu i com jo, però semblen fets d'una altra fusta. Són incansables, incombustibles, resistents, magnífics, extraordinaris.

Són la meva gent. Són els voluntaris i voluntàries de l'Assemblea Nacional Catalana.

N'estic segur. Algú, algun dia, d'alguna manera, els reconeixerà públicament tot el que han fet, fan i faran...